

József és Z

SZILÁGYI Zsófia Emma

Leült az egyik szabad helyre, és büszkén, de az izgalom okozta bátortalansággal, lágyan biccentett a szemközti asztalnál kávézó úrnak; pont úgy, ahogy a férfiak tudatják egymással, hogy nő van a dologban. Az úr elismerően bólintott, tekintetével sok sikert kívánt.

Márkus kért magának egy pohár vizet, hogy az idegességtől ne tapadjon össze a szája, amikor köszöntenie kell a hölgyet.

Először kiválasztotta azt az ülőpózt, amely szerinte a legjobb első benyomást kelti majd a nőben, amikor az megpillantja. Kisterpeszbe nyitotta a lábát, tökéletesre suvickolt cipője orra az ajtó irányába mutatott, egyik kezét lazán az ölében pihentette, másikat az asztalra tette.

Miután kényelmesen elhelyezkedett, újra átgondolta, mit is érdemes majd szóba hoznia, hogy közben se a tulajdon anyjáról, sem pedig a nő anyjáról ne essen szó, mert a szülőkről és a válásról való beszéd rendkívül érzékenyen érinti. A kertészkedésnél és a gasztronómiánál pedig egyébként sem talált kiválóbb beszéd-témát erre az alkalomra.

Végül elképzelte, ahogy a nő megjelenik talpig vörösben, fekete haja kiengedve, apró csattal megtűzve a halántékánál. Pont, mint az elküldött fotóján. Aztán leül a pulthoz, kikér egy pohár bort, majd körbenéz. Mivel nem indul meg felé senki, éretnes nő léte rekeszi a szomszédos székre a táskáját, jelezve, hogy vár valakit arra a székre.

Így is történt. A nő megjelent talpig vörösben, leült a pulthoz, kikért egy pohár bort, majd körbenézett. Márkus akkorát nyelt, hogy még a kávézó úr is kinézett újságja mögül. A nagy felkészülésben csupán egy dologgal nem számolt: hogy a nő sokkal jobban tetszik majd neki, mint ahogyan azt gondolta. Hiszen Márkus épp annyira bosszantónak találta, ha valaki nem felel meg az elvárásainak, mint azt, ha valaki magasan felettük áll. Mindkettő roppant kellemetlen helyzetbe hozza, csak különböző módon. Ez pedig további, ám egyáltalán nem kívánatos következtetésekre sarkallta, viszont a hölgy sokkal vonzóbb volt annál, hogy képes legyen megakadályozni minden magától értetődő gondolatot. Márkus teljesen zavarba jött. Minél tovább nézte, annál inkább érezte, hogy a várakozás során kialakult kevése magabiztossága is elillan.

És nem is történt semmi. Hiába várta, a nő nem tette le a táskáját az üres bárszékre, inkább az ölében szorongatta. Márkus csalódottan vette tudomásul, hogy utolsó kapaszkodója, egy női retikül is odalett. Az üresen maradt szék láttán egyszerre feltarult kettejük sötét jövője. Mert önmagában nem baj, ha valaki szép, akkor válik veszélyessé a dolog, ha ő maga is tud róla. Ez a nő pedig tisztában volt szépségével. És csak az ördög nem kételkedik magában. Egy igazi bacchánsnő, a mainaszok hegyéről. Az üres szék tudatos fenntartása intő jel a jövőre nézve, mert egy szabad székre bárki igényt tarthat, bárki, akinek leülni támad kedve, és nem feltétlenül tölti be a jövődöbeli szerepét.

Márkus a jelek igazi nagymestere volt. Nem egyszerűen olvasott, hanem jósolt a jelekből. És itt jönnek a problémák: a nőt előbb-utóbb nem elégíti majd ki, hogy ő imádja és csodálja

egyedül. Hiába a közös ház, gyűrű a szépasszony ujján, a gyerekek és megannyi ígéret. Újra feltámad benne a megzabolázhatatlan vágy, hogy minden ivarérett férfit térdre akarjon kényszeríteni. Aztán ha egy alkalommal számonkéri, hűséges-e hozzá, azt fogja mondani, rá sem nézett egy férfira sem. Azonban Márkust nem lehet ilyen könnyen kicszelezni, mert tisztában van vele, hogy a nők képesek úgy hűtlenkedni, hogy oda sem kell nézniük. Ekkor elnapolják a problémát. Hiszen a család nem addig család, míg a szülők hűségesek egymáshoz, hanem addig, amíg egyik vagy másik némán túri a félrelépést. Ha pedig valamelyikük asztalt borít, ott van vége mindennek. Ezért Márkus nem borít asztalt, hanem bosszúból el akarja majd csábítani a felesége egyik barátnőjét, akihez egy szálát sem vonzódik, azonban így mindennek vége lesz, mert a felesége biztosan rájön a viszonyra. Ekkor az asszony el fog tőle válni, és viszi a gyerekeket is magával. Akiket (jól ismerve a már exfeleségét) havonta más férfi nevel, miközben az új apukák az ő gyerektartásra megítélt összeget fogják cigarettára és zoknira költeni. Márkus pedig nemhogy naponta nem látja majd gyerekeit, de még csak hétfégi apuka sem lesz, mert havonta egyszer, nyilvános helyen ebédel majd tulajdon magjaival egy gyermekjogi képviselő kíséretében, amiért bánatában az alkohol rabjává válik.

A kockázat tehát túl nagy horderejű, hogy ezzel a nővel ő bármit is el akarjon indítani. Legalábbis aki épelméjű, az nem tenné. Márpedig ő az volt. Így a legokosabb, amit tehetett, hogy már a lehetőség csíráját is elfojtja. A nő azzal, hogy üres széket hagyott maga mellett, megásta szerelmük sötét vermét. Márkus pedig szerelmük halva született tetemét, minden lelkiismeret nélkül, boldogan hajította bele, és rugdosta rá a földet.

Márkus kereknek, egésznek érezte magát. Immár bátran, diadalittasan biccentett újra a kalapos úrnak, jelezve, hogy megnyerte a csatát, az úr pedig még elismerőbben bólintott, mint tíz-húsz perccel korábban.

Felállt, majd lassan, komótosan a nőhöz sétált — aki szemmel láthatóan nagyon megörült neki —, és a vállára tette a kezét. Nem akarta szó nélkül hagyni a meg nem történtekeket, ám mivel gondolatait a kisiklott jövőjük kapcsán úriemberhez méltón szerette volna a nő tudtára adni, így az érzéseit legkifejezőbb szót kellett választania, ami az volt:

— Ribanc.

Azzal emelt fövel, mint aki pontosan tudja, hogy épp most billentette fenéken a determinizmus elvét, kilépett a kávézó ajtaján.

